

תת"ע 1043/03/17 - מדינת ישראל נגד זריהן שלמה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1043-03-17 מדינת ישראל נ' זריהן שלמה
לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה : מדינת ישראל ע"י תביעות
תעבורה ת"א- יפו
נגד

הנאשם: זריהן שלמה

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו, כי ביום 26/7/16 בשעה 10:12 בצומת השומר והרב שפירא בבני ברק, נהג ברכבו תוך כדי התקרבותו למעבר חצייה, ולא אפשר להולכי רגל אשר חצו במעבר, להשלים את החצייה בבטחה.

ביום 18/7/17 כפר הנאשם במיוחס לו באמצעות בא כוחו, כאשר לטענת הנאשם לא עבר באותה העת על מעבר החצייה הולך רגל ועל כן לא היה צורך לעצור.

ביום 9/11/17 נשמעו הוכחות בתיק כאשר הנאשם ייצג את עצמו (נוכח הימנעות הסנגור מלהופיע).

פרשת התביעה

מטעם התביעה העיד ע"ת אחד- **רס"ב שמו גיא** - אשר הגיש את דו"ח התנועה שנרשם כנגד הנאשם על ידו ובמעמד ביצוע העבירה הלכאורית **ת/1**.

בחקירתו הנגדית הוגשו 2 תמונות מטעם ההגנה **נ/1 + נ/2**.

בפרשת ההגנה

העיד הנאשם כעד מטעמו.

כמו כן העיד עד הגנה אחד מטעם הנאשם- מר שמואל כהן כמי שנסע עם הנאשם באותו היום ולצידו.

ראיות התביעה:

מעדות עד התביעה **בחקירתו הראשית ומדו"ח 1/ת**, עולה, כי השוטר עמד ברח' השומר כ - 25 מטר צפונית למעבר החצייה, כשראה את מעבר החצייה מסומן בבירור ממקום עמידתו.

העד הבחין ב-2 הולכי רגל אשר החלו לחצות את מעבר החצייה מימין לשמאל כשרכב הנאשם התקרב בנסיעה על הנתיב השמאלי מבין 2 הנתיבים, כך שהולכי הרגל אשר כבר היו על גבי מעבר החצייה על הפס השני המסומן מתוך 6 פסים, אולצו לעצור במקום עמידתם וזאת מכיוון שרכב הנאשם המשיך בנסיעה רצופה ולא נתן להם זכות קדימה. (עמ' 7 ש/ 11 - 18).

העד קרא את תגובת הנאשם שנרשמה בדוח **1/ת**: בתחילה "**תעשה מה שצריך**"

ובסוף: "**זכותי המלאה לצלם אותך אין תגובה**", ובהמשך אף סירב הנאשם לחתום על הדו"ח.

בחקירתו הנגדית:

לשאלת הנאשם אשר מצביע על סתירה בדבריו, אשר מפנה אותו לדו"ח ולחקירה הראשית שם אמר: "**אני כ - 25 מטר צפונית למעבר החצייה, רגלי, קשר עין רצוף, בהגיעו אליי נעצר, נוסע לצידו**" (עמ' ש' 18). וטען כנגדו אין ייתכן שגם היה רגלי וגם נסע לצידו של הרכב?

מבהיר העד, כי היה רגלי כשהאופנוע לידו בקרבת מקום ולעניין המילים "**נוסע לצידו**", הכוונה שהיה **נוסע לצידו של הנאשם**. (עמ' 8 ש' 27 - 30). השוטר ממשיך ומדגיש, כי לאופנוע לא היה כל חלק באירוע וכל תפקידו היה להביא אותו למקום האכיפה, שם אכף את העבירות **באופן רגלי** (עמ' 8 ש' 3 - 5).

העד מאשר לגבי תמונת **1/נ + 2/נ**, כי הוא נראה בתמונות רושם דו"ח על גבי האופנוע, אולם אינו יודע אם מדובר בתאריך האירוע המדובר.

לאור מסמך שהציג הנאשם לעד, הסתבר כי אירוע זה התפתח אף להורדת הרכב שלו מהכביש, כאשר לא נרשם דו"ח וזאת בגין ליקויים.

מסמך מהמוסך אותו ביקש הנאשם להגיש, לא הותר הגשתו, שכן המאשימה התנגדה והעד שערך את המסמך לא הובא להעיד ובכל מקרה אין המדובר באירוע נשוא כתב האישום.

עמוד 2

לשאלת הנאשם לעניין המרחק מן הצומת ממקום עמידתו של העד, כאשר לטענת הנאשם מדובר במרחק של לפחות 60 - 70 מטרים, עומד העד על דעתו ואומר שמדובר בכ - 25 אבני שפה ועל כן מדובר במרחק כפי שצוין בדו"ח בהערכה.

העד אף נשאל מדוע קפץ לכביש והפתיע את הנאשם, כשביקש ממנו לעצור, ואף נטען כנגדו שאסור לו לעשות כך.

אולם העד ענה, כי זוהי עבודתו והוא ירד לכביש ולא קפץ. (עמ' 12 ש' 26).

העד חוזר ומדגיש כי היו הולכי רגל על גבי הכביש.

ראיות ההגנה

בחקירתו הראשית, הנאשם מעיד כי הוא עובד בחברה של אחיו כקבלן של ביטוח לאומי ואחראי לקו חלוקה של כביסה נקייה לקשישים.

מצין שבמקום קיים רמזור מהבהב צהוב והוא האט את הנסיעה "**עד לאפס**".

תאר את הקפיצה של השוטר לכביש, תוך שביקש עם האצבע לעצור בצד וביקש את רישיונותיו. (עמ' 13 ש' 10 - 15).

הנאשם טוען שלא יתכן שממרחק כזה העד הצליח לראות את אשר תאר, מה גם **שלא היו הולכי רגל**, כמו כן מעיד שהכביש סואן. (עמ' 13 ש' 19).

בנוסף טוען שהשוטר **התנכל לו**, כך ניתן לראות מן העובדה שרכבו הורד מן הכביש מבלי שהעד בדק את הרכב, אלא "**הסתובב סביבו**", ועובדה שברכב לא נמצאו ליקויים כשלקח אותו לבדיקה במוסך. (עמ' 13 ש' 23 - 27).

בחקירתו הנגדית

מסכים שנסע בנתיב השמאלי כפי שתיאר העד. מתרעם שהשוטר קפץ לכביש. מסכים שלא היו מכוניות בנתיב הימני. (עמ' 14 ש' 29 - 31).

כשהתביעה מפנה אותו לצילום שצילם והגיש - **לנ/1** - מסכים שניתן לראות את מעבר החצייה ממקום עמידתו של העד. (עמ' 15 ש' 9 - 10).

כשנשאל לגבי המרחק שהוא קטן מ - 25 מטרים אומר **"יכול להיות שזה נכון ויכול להיות שזה לא נכון"** (עמ' 15 ש' 11 - 14).

מסכים שלא התרעם במקום ושלא שאל את השוטר בשטח **"היכן הם הולכי הרגל"** (עמ' 15 ש' 29 - 30).

עומד על כך שלא היו הולכי רגל ואף על פי שמדובר בצומת רחובות בבני ברק ובכביש סואן בדרך כלל **"באותו רגע.... לא היו הולכי רגל. לא היה נפש חיה"** (עמ' 16 ש' 7).

עד הגנה מס' 1 - מר שמואל כהן

בחקירתו הראשית, העיד שעובד כשכיר בעסק של אחי הנאשם, זוכר שישב ליד הנהג כשהשוטר יצא מאחורי האוטו ועצר אותם.

לא יודע על מה דיברו הוא נשאר באוטו. לא יודע על מה נעצר. (עמ' 16 ש' 16 - 30).

אומר שלא חצו אנשים את מעצר החצייה (עמ' 17 ש' 1).

בחקירה נגדית:

אומר שזוכר את המקרה, זוכר שהיה במקום מעבר חצייה, אומר שנסעו ב**"מסלול האמצעי"** לא זוכר לגבי מצב כלי הרכב, **לא ראה הולכי רגל במקום**. (עמ' 18 ש' 6 - 4).

אולם מיד בהמשך כשנשאל האם זוכר לגבי הולכי רגל על אי תנועה, בצד שמאל או ימין אומר **"לא זוכר"** (עמ' 18 ש' 13 - 21).

מוסיף, שהגיע להעיד בגלל שהוא חושב ב שהשוטר התנהג שלא בצדק שהוריד את הרכב מהכביש.

לטענתו **השוטר הרים את הרכב "על ליפט"** דהיינו בדק אותו מלמטה. (עמ' 19 ש' 20 - 25).

ולבסוף נשאל אם יודע משהו על מעבר חצייה עונה **"לא"**. (עמ' 20 ש' 1 - 5).

דין והכרעה:

עמוד 4

מכל המקובץ לעיל, נראה, כי הנאשם חש שנעשה לו חוסר צדק שהתבטא בהורדת כלי הרכב שלו מהכביש, ואף לצורך כך הובא עד ההגנה לבית המשפט- אולם לא בכך עסקינן, אף כי גם בנקודה זו ניתן לראות סתירות בין הנאשם לעד, שכן הנאשם אומר שהשוטר התנכל ולא בדק באמת את מצב הרכב אלא רק **הסתובב סביבו** (בעמ' 13 ש' 22), ואילו עד ההגנה דווקא בנקודה זו, זכר שהשוטר העלה את הרכב על ליפט ובדק אותו מלמטה.

מכאן, שבדיקת הרכב נעשתה באופן ממש, אבל בעיקר שהנאשם אינו מדייק בדבריו, כך אף התרשמתי בנוגע לעבירה, נשוא הדו"ח.

העד - השוטר העיד באופן ברור ובוטח לגבי **מקום עמידתו** שאכף את העבירה בעודו במצב **רגלי** בסמוך למעבר החציה כ- **25 מטרים**.

הנאשם אשר הגיש תמונות **נ/1 + נ/2** רק אישש, הן את מקום עמידת השוטר והן את העובדה שאפשר להבחין בנקל במעבר החציה ובאנשים החוצים, ובעיקר שהמרחק אינו 60 - 70 מטרים ואף לא 100 מטרים אלא קרוב להערכת השוטר.

במקרה זה אין לי אלא לקבל את עמדת השוטר אשר הינה הגיונית ומשתלבת בנרשם בדו"ח.

לעניין הסתירה עליה הצביע הנאשם, הרי שאף כאן ברור שכוונת השוטר ברורה ועולה מן הרשום.

השוטר מציין בדוח **ת/1**- שהיה רגלי במקום במרחק של כ- 25 מטרים ממעבר החציה וכשהבחין בעבירה עצר את הנאשם. רק לאחר אותה עצירה הבחין בנוסע ואז נרשמה העובדה "**נוסע לצידו**", כך שיש לקבל את גרסת השוטר כי כוונתו שלצד הנאשם היה נוסע, מה שאף התברר כנכון.

בנוסף עדותו של השוטר לא נסתרה, ההיפך הוא הנכון - חוזקה באופן ברור על ידי תמונות אשר הוצגו מטעם ההגנה וקיבעו אותה.

משכך, הרי שאני מקבלת את גרסתו המפורטת, לגבי השעה, התאריך, מצב הכביש, התאורה, (אור יום) ומזג האוויר שהיה יבש והעובדה כי 2 הולכי רגל כבר החלו בחציית מעבר החציה מימין לשמאל ונאלצו לעצור על מנת לתת לרכב הנאשם להמשיך את הנהיגה.

הנאשם בעדותו ובחקירתו הרים את קולו לא אחת וכפי שצינתי נראה שהורדת רכבו מן הכביש היא שהעלתה את חרון אפו, בנוסף שינה עדותו מספר פעמים לגבי המרחק שבו עמד השוטר ממעבר החציה.

לגבי **עד ההגנה**, נראה כי לא הבין את השאלות או לא רצה להבין ובכל מקרה חשב שהגיע להעיד על עניין הורדת הרכב מן הכביש.

עד הגנה זה, אף הוא, שינה את עדותו לגבי עצם קיום הולכי רגל, תחילה אמר שלא ראה ואח"כ אמר שלא זוכר ובכלל ענה תשובות של "לא זוכר" כמעט לגבי כל שאלה בנוגע לנושא הדו"ח.

בשולי הדברים אציין - כי הנאשם העלה טענה בדבר כך, שהיה על השוטר לעכב את אותם הולכי רגל על מנת ליטול את פרטיהם וציונם בדו"ח.

אכן היה טוב לו ניתן היה לעשות כך, אולם ברור כי תוך כדי פעולת עצירת כלי הרכב לא ניתן אף לעצור את הולכי הרגל ובכך להסתכן בניתוק קשר העין עם הרכב, כך שבדוחות כגון אלו יש לבחון בחון היטב את הדו"ח, אופן רישומו, פרטיו וגרסת הנאשם.

בסופו של דבר - לא נותר בליבי ספק ואני קובעת, כי המאשימה הרימה את נטל השכנוע והוכיחה מעל לספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם. הנאשם לא עצר את רכבו ולא נתן להולכי הרגל אשר היו על מעבר החצייה להשלים את החציה בבטחה.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ח, 07 דצמבר 2017, במעמד הצדדים